

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
ΠΑΝΩ σὸ κεφαλόσκαλο ὁ κόμης Ἰάκωβος Μοντγκομερὸ βόηκε διὰ ὑπερήφανης τῆς Ἀρτέμιδος Πουατιέ, ἡ ὁποῖα, ἔξαιρετικά παραγεμμένη, τὸν ρώτησαν τί ἤθελε τέτοια ὄρα. Ἐξείκως τοὺς ἀπάντησε πὸς ἐπιθυμοῦσε νὰ ἰδῇ ἀμέσως τὴν κυρία τους, γιατί εἶχε πολλὰ σπουδαῖα πράγματα νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ.

Μιλοῦσε δυνατά, ἔτσι πὸν ν' ἀκουστῇ ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς δουκίσσης, ἡ ὁποία βρισκόταν κοντά. Μιά ἀπ' τῆς γυναῖκες μάλιστα, μίτρε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο, λέγοντας, ὅτι ἡ Ἀρτεμὶς κοιμόταν. Ἐπρόσθεσε ὅμως, ὅτι θὰ ῥχόταν νὰ μιλήσῃ στὸν κόμητα καὶ τὸν παρὰ κάλεσε ἐκ μέρους τῆς νὰ τὴν περιμένῃ στὸ προσευχητήριον.

Ὁ διάδοχος λοιπὸν δὲν βρισκόταν ἐκεῖ ἢ μάλλον βρισκόταν καὶ κρυφτὰν μὲ ἀναστροφή, ἀνάξια γιὰ ἓναν πρίγκηπα τῆς Γαλλίας!

Ἐνῶ ὁ κόμης ντὲ Μοντγκομερὸ ἀκολουθοῦσε τὴν καμαριέρα σὸ προσευχητήριον, ὁ Περρό τράπωσε καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἓνα τάπητα, στὸ μεγάλο διάδρομον πὸν χώριζε τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τὸ προσευχητήριον, ὅπου τὴν περιέμενε ὁ πατέρας ἴσως. Μποροῦσε μάλιστα ἀπὸ κεῖ ν' ἀκούσῃ ὅτι θὰ ἔλεγαν.

Ἐπειτα ἀπὸ διὰ λεπτὰ, ἡ Ἀρτεμὶς τοῦ Πουατιέ παρουσιάστηκε καὶ καί μίτρε μὲ βία σὸ προσευχητήριον.

— Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε, κύριε κόμης; ρώτησε. Γιατί ἡ νυχτερινὴ αὐτὴ ἐπιδρομὴ, ἔπειτ' ἀπὸ τὴν παράκληση πὸν σὰς ἔκανα νὰ μὴ ρῆτε σήμερα;

— Θὰ σὰς ἀπαντήσω μὲ διὰ εὐλικρινῆ λόγια, κυρία. Μὰ ἀπομακρύνετε πρῶτα τὴν ὑπερήφανιά σας. Καὶ τώρα ἀκούστε με. Μοῦ εἶπαν πὸς ἀγαπᾶτε κάποιον ἄλλο, πὸς αὐτὸς ὁ ἄλλος εἶνε ὁ διάδοχος πὸν θρόνον κ' ὅτι βρισκεται ἀπὸψε ἐδῶ...

— Καὶ τὸ ποτέχετε βέβαια, ἀφοῦ τρέξατε γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε, ἔκανε ἡ Ἀρτεμὶς ἀγέροχα.

— Ὑπέροχα, Ἀρτεμὶς, κ' ἦρθα κοντὰ σας γιὰ νὰ βοῶ ἓνα γιωτρωτὸ στὸν πόνο μου.

— Ἐ, λοιπὸν, τὸν δέχομαι ἡ δουκίσσα, τώρα πὸν μὲ εἶδατε καὶ βεβαιωθήκατε πὸς σὰς εἶπαν ψέμματα, ἀφήστε με ν' ἀναπαυθῶ. Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φίρμετε, Ἰάκωβε!

— Ὅχι, Ἀρτεμὶς, εἶπε ὁ κόμης, τὸν ὁποῖο ἔβαζε σὲ πολλὰς ὑποψίφες ἡ βία αὐτῆ τῆς Ἀρτέμιδος νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ. Γιατί, ἂν μοῦ εἶπαν ψέμματα, ἰσχυροζόμενοι πὸς ὁ διάδοχος εἶν' ἐδῶ, δὲν ἐρεῦσθησαν ἴσως βεβαιώνοντάς με, ὅτι θὰ ρῆθῃ...

— Ὡστε θὰ μένετε, κύριε;

— Μάλιστα, κυρία. Πηγαίνετε ν' ἀναπαυθῆτε, ἂν εἴστε ἀρροσθη. Ἀρτεμὶς. Ἐγὼ θὰ ἐλαγχρυνῶ, ἂν θέλετε, στὸν ἴππο σας...

— Μὰ, ἐπὶ τέλους, μὲ πὸν δικαίωμα θὰ τὸ κάνετε αὐτὸ, κύριε; φώναξε ἡ Ἀρτεμὶς. Μὲ πὸν τίλο; Δὲν εἶμαι ἀκόμα εὐλεύθερη;

— Ὅχι, κυρία, ἀπάντησε σταθερὰ ὁ κόμης. Δὲν εἶσθε καθόλου ἐλεύθερη νὰ κάνετε περίεργο τῆς Αὐλῆς ἓναν εὐγενῆ, τοῦ ὁποῖου δεχτήκατε νὰ γίνετε σύζυγος...

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, δὲν σὰς δίνω τὸ δικαίωμα νὰ παραμείνετε ἐδῶ. Ἐτσι κ' οἱ ἄλλοι δὲν θὰ μποροῦν πεῖ νὰ σὰς εἰρωνεύονται.

— Ὡ, Ἀρτεμὶς! φώναξε τότε μ' ἀπελπισία ὁ κόμης ντὲ Μοντγκομερὸ. Τί μ' ἐνδιαφέρουν ἡ εἰρωνείες τῶν αὐλικῶν; Δὲν πρόκειται γι' αὐτὸ. Ὡ, Ἀρτεμὶς, δὲν εἶνε ἡ προσβεβλημένη τιμὴ μου πὸν φωνάζει, εἶν' ἡ ἀγάπη μου. Τῆς προσβολῆς κατὰ τῆς τιμῆς μου θὰ μποροῦσα νὰ τῆς ξεπλύνω εὐκολα μὲ τὸ σπαθὶ μου. Μὰ ἔχω τὴν καρδιά μου σπαραγμένη, Ἀρτεμὶς, καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ. Δὲν πρόκειται καθόλου οὔτε γιὰ τὴν ἀξιοσεβειὰ μου, οὔτε γιὰ τὴν φήμη μου. Ἀρτεμὶς, σὰς ἀγαπᾶ... Εἶμαι τρελλὸς γιὰ σὰς! Ζηλεύω! Πέστε μου καὶ ἀποδείξετέ μου πὸς μ' ἀγαπᾶτε καὶ θὰ σκοτώσω ἀμέσως ὅποιον τοῖμῃσαι ν' ἀγγίξῃ αὐτὴν τὴν ἀγάπη, ἔστω κ' ἂν εἶνε

ὁ διάδοχος κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς.

— Καὶ γιατί θὰ μὲ σκοτώσετε, κύριε;... ἀκούστηκε πίσω ἀπ' τὸν κόμητα μιά φωνὴ ἐπιτακτικῆ.

Ὁ Περρό ἀνατρίχασε, γιατί ἀνάμεσα ἀπ' τὸ μισοφροτισμένον διάδοχον εἶχε δεῖ νὰ παρουσιάζεται ὁ διάδοχος, ὁ σημερινὸς βασιλεὺς. Πίσω ἀπ' τὸν διάδοχο ἀκολουθοῦσε ὁ κόμης Μοντγκομερὸ, μὲ τὴ σκληρότητα καὶ τὸ σαρκασμὸ ζογραφοῦσθαι σὸ πρόσωπό του.

Ὁ πατέρας σας, βλέποντάς τους, ἔβγαλε μιά ἐλαφρὰ κραιγιὴ ἐκπλήξεως. Ἀμέσως ὅμως ἀπάντησε μὲ γαλήνη:

— Ὑψηλότετε, μὰ λέξτε μόνο! Πέστε μου, ὅτι δὲν ἦρθατε ἐδῶ γιατί ἡ κυρία ντὲ Πουατιέ σὰς ἀγαπᾶ καὶ γιατί τὴν ἀγαπᾶτε....

— Κύριε ντὲ Μοντγκομερὸ, ἀπάντησε ὁ διάδοχος, συγκρατῶν τας μὲ δυσκολία τὴν ὀργή του, μὰ λέξτε μόνο... Σὰς διατάσσω.... Πέστε μου, ὅτι δὲν σὰς βρῖσκω ἐδῶ γιατί ἡ κ. ντὲ Πουατιέ σὰς ἀγαπᾶ καὶ γιατί τὴν ἀγαπᾶτε....

— Ἐγὼ μπορῶ νὰ τὸ πῶ αὐτὸ, γιατί ἡ κ. ντὲ Πουατιέ μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ πὸς θὰ γίνονταν σύζυγός μου! Αὐτὸ τὸ ἔφερε ὁλος ὁ κόμης! ἀπάντησε ὁ κόμης, παραλείποντας νὰ προσφωνήσῃ τὸν πρίγκηπα μὲ τὸν τίλο τοῦ ὑψηλότετου.

— Ὑποσχέσεις τοῦ ἀέρος, ὑποσχέσεις λησμονημένες! φώναξε ὁ Ἐρρίκος. Ἐγὼ ὅμως ἔχω τὰ δικαιώματα τῆς ἀγάπης μου καὶ θὰ τὰ κρατήσω.

— Ἄ! ὁ ἀπερίσκεπτος! φώναξε ὁ κόμης μεθυμένος ἀπὸ ζήλεια καὶ λύσσα. Μιλᾶτε γιὰ τὰ δικαιώματά του. Τοῖμάτε λοιπὸν καὶ λέτε πὸς αὐτῆ ἡ γυναῖκα εἶνε δική σας;

— Λέω τοῦλάχιστον, ὅτι δὲν εἶνε δική σας, ἀπάντησε ὁ διάδοχος. Λέω πὸς βρῖσκωμαι ἐδῶ μὲ τὴν συγκατάθεσίν της, πρῶτα μου δὲν συμβαίνει μὲ σὰς... Λοιπὸν, περιμένω ἀντιόμοια νὰ φύγετε ἀπὸ δῶ, κύριε...

— Ἀφοῦ εἴστε τόσο ἀντιόμοιος, ἂς φύγομαι μαζί... Αὐτὸ εἶνε ἀπαιτούμενον.

— Σὰς προκαλεῖ! φώναξε ὁ Μονμορανού, προχωρώντας. Πῶς τοῖμάτε, κύριε, νὰ προκαλέσετε τὸν διάδοχο τῆς Γαλλίας!

— Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ διάδοχος τῆς Γαλλίας! ἀπάντησε ὁ κόμης ντὲ Μοντγκομερὸ. Ὑπάρχει μόνο ἐδῶ ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται πὸς τὸν ἀγαπᾶ ἡ γυναῖκα πὸν ἀγαπᾶ.

Καὶ ἔκανε ἓνα βῆμα πρὸς τὸν πρίγκηπα, τραβώντας τὸ σπαθὶ του.

Τότε ἡ Ἀρτεμὶς, ἡ ὁποία ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή παρακολοῦθοῦσε τὴν σκληρὴν σιωπὴν, φώναξε:

— Θέλει νὰ χτυπήσῃ τὸν διάδοχο!... Θέλει νὰ σκοτώσῃ τὸν διάδοχο!

Καὶ ὠρμησε ἔξαλλη ἔξω, μολοντὶ ὁ Μονμορανού προσπάθησε νὰ τὴν καθυστερήσῃ, λέγοντας, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φοβάται, γιατί βρισκόταν κάτω ἡ ἀκολουθία τοῦ πρίγκηπος.

Ὁ Περρό εἶδε τὴν Ἀρτέμιδα νὰ διασχίξῃ τὸ διάδρομον καὶ νὰ τρέξῃ στήν κάμαρα τῆς σάν τρελλῆ, φωνάζοντας τῆς ὑπερήφανους τῆς καὶ τοὺς ἀκολουθοῦσους τοῦ διαδόχου.

Μὰ ἡ φυγὴ τῆς δὲν ἠσχίσε καθόλου τοὺς διὰ ἀντιζήλους. Κάθε ἄλλο... Ὁ πατέρας σας μάλιστα εἶπε:

— Ὡστε μὲ τὸ σπαθὶ τῶν ἀκολουθῶν του θὰ μὲ ἐκδικηθῇ ὁ κύριος πρίγκηπος;

— Ὅχι, κύριε, ἀπάντησε ὁ Ἐρρίκος. Τὸ δικὸ μου τὸ σπαθὶ φτάνει γιὰ νὰ τιμωρήσω ἓναν αἰθάδη!

Ἐἶχαν φέρεῖ μὲ οἱ διὰ τὸ χέρι τους στὴ λαβὴ τοῦ σπαθοῦ τους, μὰ ὁ Μονμορανού ἐπενέβη καὶ εἶπε:

— Συννόμην, ὑψηλότετε... Ἐκεῖνος πὸν θὰ γίνῃ αἰρετοῦ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ρυθονοκινῶσῃ σήμερα τὴ ζωὴ του. Δὲν εἶσθε ἓνας ἄνθρωπος, ὑψηλότετε. Εἴσθε ἓνα ὀλόκληρο ἔθνος. Ἐνῶς διάδοχος τῆς Γαλλίας δὲν πολεμᾶει παρὰ μόνο γιὰ τὴ Γαλλία...

— Μὰ τότε, φώναξε ὁ πατέρας σας, ἓνας διάδοχος τῆς Γαλλίας, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰ πάντα στὴ διάθεσίν του, δὲν θὰ μοῦ πάρῃ τὴ γυναῖκα, στήν ὁποία ἔχω ἀφιερῶσει ὅλη μου τὴ ζωὴ, τὴ γυναῖκα αὐτὴ

Ὁ Μοντγκομερὸ ἔκανε ἓνα βῆμα πρὸς τὸν πρίγκηπα, τραβώντας τὸ σπαθὶ του...

πού την αγαπώ περισσότερο απ' την πατρίδα μου, περισσότερο από την τιμή μου, περισσότερο απ' το παιδί μου, περισσότερο απ' τη σιγή της ψυχής μου. Γιατί μ' έκανε να τ'α ξεχάσω όλ' αυτά που σ'ας είπα ή γυναίκα αυτή, ή οποία ίσως μ' άπατά... Μά όχι, δεν μ' άπατά. Αυτό είνε αδύνατον! Την αγαπώ τόσο! 'Υψηλότερα, συγχωρήσατέ με για την παραφορά μου και την τρέλλα μου κ' εύρεστηθήτε να μου πείτε, ότι δεν αγαπάτε την 'Αρτέμιδα, Πραγματικά, αν την αγαπούσατε, δεν θα ρχόσαστε στο σπίτι της συνοδειόμενος από τον κύριο Μονμορανού κ' από οχτώ—δέκα ακόλουθους. Έπρεπε να τ'ο συλλογιστώ αυτό...

—Θέλησα, είνε τότε ο Μονμορανού, να συνοδεύσω τον ύμηλότατο μ' ακολουθία, παρ' όλες τις άρνήσεις του, γιατί με είχαν προειδοποιήσει μυστικά, ότι τού είχαν στήσει ενέδρα εδώ μέσα. 'Ωστό σο σκόπευα να τον άφήσω στην έξωθυρα, μά ή δυνατές φωνές σας, κύριε, πού τις άκουσα απ' έξω, με άνάγκασαν να μ'αύ μέσα και να πιστέψω στις προειδοποιήσεις των άγνωστων φίλων.

—Τους έξωρα κ' εγώ αυτούς τους άγνωστους φίλους! άπάντησε γελάοντας πικρά ο κόμης. Είνε οι ίδιοι χωρίς άλλο πού μ' είδωποιήσαν, ότι ο διάδοχος θα βρισκόταν άποψε εδώ... Πέτυχαν όμως περίφημα τ'ο σκοπό τους, τόσο ένειναι, όσο και ή γυναίκα πού τους έβαλε... Καταλαβαίνετε ποιά έννοια; Την κυρία ντ' Ετάμι, την ενθουσιμένη τού βασιλέως, ή οποία θέλησε έπει να δημοσιογήσει σκάνδαλο εις βάρος της 'Αρτέμιδος. 'Ε, λοιπόν, ο κύριος διάδοχος έξυπνηρέθηκε θαιμάσια τ'ο σχεδίο του, ερχόμενος εδώ να κάνει την έρωτική έπίσκεψη μ' ένα διάολο στρατεύμα. 'Α! 'Ερρίκε Βαλουά, δεν φείδεσθε καθόλου της ύποληψείας της κυρίας 'Αρτέμιδος. Φαίνεται πώς θέλετε να τη διακηρύξετε δημοσία έπίσημη έννοια της σας. Είνε λοιπόν πραγματικά δική σας ή γυναίκα αυτή; 'Αλλοίμονο! δεν μπορεί ούτε ν' άμειβάλω, ούτε να έλιψω πειά, Μου την κλέψατε, και μαζί μ' αυτή, μου κλέψατε την τιμή μου και τη ζωή μου. 'Ε, λοιπόν, κεραυνός και αίμα!... Δεν με νοιάζει πειά για τίποτε. Τό ότι είσα διάδοχος της Γαλλίας, 'Ερρίκε Βαλουά, αυτό δεν σημαίνει, ότι είσαι περισσότερο ένγενής από μένα και θα μου δώσης λόγο για την προσβολή πού μου έκανες... 'Αλλοιώς, θα είσα άνανδρος και άτιμος!...

—'Αθλιε! φώναξε ο διάδοχος, τραβώντας τ'ο σπαθί του και όρμώντας έναντίον τού κόμητος. Μά ο Μονμορανού σίχτηκε πάλι μπροστά του και τόν κράτησε, λέγοντας:

—'Υψηλότε! σ'ας λέω άκόμα μία φορά, ότι μπροστά μου ο διάδοχος τού θρόνου δεν θα διασταυρώση τ'ο ξίφος του για ένα γυνακάριο μ' έναν...

—Με έναν ένγενή πού άρχισα από σένα, άγράφματε και άξεστε! τόν διέκοψε ο κόμης Μοντζουερν έξελλος. Οι Μοντζουερν είνε ένγενείς, όσο και οι Βαλουά και μπορούν να διασταυρώσουν τα ξίφη τους μαζί τους. 'Εμπερός λοιπόν, ύψηλότερα, φανήτε ίσότης! Δείχτε πώς δεν είσθε ένα δειλό παιδαρέλι, πού κρύβεται πίσω απ' τ'ο δάσκαλό του.

—Κύριε Μονμορανού, άφήστε με! φώναξε ο διάδοχος, προσπαθώντας να ξεφύγει απ' τόν Μονμορανού, ο όποιος τόν συγκρατούσε.

—'Όχι, μά τόν άναστήριμένο Χριστό! άπάντησε ο Μονμορανού. Δεν θα σ'ας άφήσω να χτυπήσετε μ' αυτό τόν τρελλό.

Και δυναμώνοντας τη φωνή του, άρχισε να φωνάζη:

—'Εδώ!... 'Εδώ!... ακολουθού!...

Συγχρόνως άκούσθηκε απ' έξω κ' ή φωνή της 'Αρτέμιδος, ή οποία, συνημένη πάνω απ' τ'ο κεφάλισαλο, φώναζε:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... 'Ανεβήτε, τρεχάτε, ακολουθού!...

Θ' άφήσετε λοιπόν να σκοτώσουν τ'ο διάδοχο;

'Ο πατέρας σας—έξακολουθήσε ή 'Αλουά—κατάλαβε πειά καθαρά την προσοσία της 'Αρτέμιδος κ' αυτό τόν έκανε άκόμα πού τρελλό. 'Ο Περρό, παγωμένος από τρόμο, τόν άκουσε να λέη:

—Θέλετε λοιπόν να σ'ας ρατίσω, 'Ερρίκε Βαλουά, για να σ'ας άναγκάσω να μονομαχήσετε μαζί μου! 'Ορίστε λοιπόν...

Κι' άμέσως πέταξε τ'ο γάντι του στο πρόσωπο τού διαδόχου, ο όποιος κατάχλωμος για την προσβολή, φώναξε:

—Τό γάντι του άγγιξε τ'ο μέτωπό μου, Μονάχα απ' τ'ο χέρι μου θα πέθανη...

'Ολ' αυτά διαδραματίστηκαν μ' άστραταία ταχύτητα.

Την ίδια στιγμή, οι άνδρες της ακολουθίας τού διαδόχου μπήκαν μέσα. Μιά μακρυσημένη πάλη έπαυκόσθησε τότε μεταξύ όλων αυτών και τού πατέρα σας... 'Ο κόμης ντ'ε Μονμορανού φώναξε:

—Δέστε τον αυτόν τ'ο λυσσομένο!

Και ο διάδοχος συμπλήρωσε:

—Μην τόν σκοτώνετε! Για τ' όνομα τού Θεού, μην τόν σκοτώνετε!...

('Ακολουθεί)

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΔΙΟΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ, ΤΟ ΓΑΜΟ, ΤΑ ΦΙΛΙΑ

—'Η γυναίκα πλάστηκε για ν' αγαπιέται περισσότερο, παρά για ν' άραπά.

—'Αν ο Θεός κυτάζει κάπου—κάπου πρός τη γη, τ'ο βλέμμα του δεν μπορεί ν' αναπαύεται παρά επάνω σε δυό έρωστιάς.

—'Η καρδιά της γυναίκας είνε συνήθως βιομός χρυσός, επάνω στον όποιον είνε σπινέμο ένα άγαλμα από άργυλο.

—'Ο έρωσ μάθαίνει να λήη ψέμματα απ' τη στιγμή πού θα γεννηθή.

—'Η έρωτική απόλαση μοιάζει με τ'ο άμυρό νερό, πού μεγαλώνει τη δίψα.

—'Η γυναίκες είνε όλες ή ίδιες και ποτέ δεν μοιάζουν ή μία με την άλλη.

—Τά όραία μάτια είνε καμωμένα για να βλέπονται, χωρίς να βλέπουν.

—Τό μεγαλύτερο θαύμα τού έρωτος είνε τ'ο ότι γιατρέφει τη γυναίκα απ' την κοκεταρία.

—'Η όμορφιά της γυναίκας είνε ένας ένγενικός καρπός, πού άποχτάει τη γλίνα της όρμώνσεως μονάχα κάτω απ' τη συζυγική σιά.

—'Ο γάμος μοιάζει με τ'ο παράσημα, πού όταν δεν τ'α έχει κανείς τ'α περιμρνεύει. Όταν όμως παρασημοφορηθεί, δεν ξέρει πώς να δείξη γι' αυτό την εύχαριστήρι τού.

—'Ο έρωτας δεν άρκείται στα κεκτημένα. Όταν έχει την εύδαιμονία, ζητάει τόν Παράδεισο, όταν έχει τόν Παράδεισο, ζητάει τη θεότητα.

—'Ο πού θανάσιως έχθρός των άσχημων γυναικών είνε ο καθρέφτης.

—Τρεις είνε ή γλυκύτερες συγγνήσεις της ζωής: Τό πρώτο έρωτικό φίλημα, τ'ο πρώτο κλέμμα τού πρώτου τέραου και τ'ο πρώτο χορήμα πού κερδίζει κανείς με την έργασία του.

—'Ο γάμος είνε ένας δεσμός πού τόν όμορφαίνει ή έλιτιά, τόν διατηρεί ή εύτυχία και τόν ίσχυροποιεί ή καταδραμή της τύχης.

—'Ο ψήφους μιάς όραίας γυναίκας είνε περισσότερο άκουστές απ' την πού βροντοπή φωνή τού σοφότερου καθηγητού.

—'Η γυναίκα είνε σταθερότερη στο μίσος παρά στην άγάπη.

—Τό μεγαλύτερο δείγμα της εκτιμήσεως μιάς γυναίκας πρός έναν άνδρα, είνε να τού ζητήσει τη φίλια του.

—Τό μεγαλύτερο δε δείγμα της άδιαφορίας της, είνε να τού δώσει τη φίλια της.

—Μιά όραία γυναίκα είνε Παράδεισος των ματιών, Κόλασος της ψυχής και... καθαρτήριο της τσέτης.

—'Όταν ή γυναίκες δεν μπορούν να εκδιωχθούν, κάνουν ό,τι και τ'α μικρά παιδιά: κλαίνε.

—Είλικρινής γυναίκα είνε μονάχα εκείνη πού λέει ελεύθερα ό,τι και πού σκέφτεται για τ'ες φίλενάδες της.

—'Η γυναίκα πεθαίνει δυό φορές: τή μία φορά όταν πάψει να άρέση και την άλλη όταν έρχεται ο φυσιολογικός της θάνατος.

—Στη γυναίκα δόθηκε τ'ο χάρισμα να λήη τ'α πάντα όταν σοπώνει, κ' όμως αυτή διαρκώς φιλαρχει, χωρίς να λήη τίποτε.

—'Η έηλοτινία συνπάσχει πάντοτε με τόν έρωτα, ποτέ όμως δεν ξεαφανίζεται μαζί μ' αυτόν.

—Ζωή για τη γυναίκα, σημαίνει να πιστεύη και να συγχωρή.

—Ποτέ δεν είνε «πολύ άργά» για να άγαπήση ή γυναικεία καρδιά.

—'Η γυναίκα είνε ένα φοιό πού ύστερα από τρεάντα χρόνια άρχίζει να πηγαίνει πίσω.

—Την τιμή της γυναίκας πού πολύ την φιλάει ο γυναικείος έγωισμός, παρά ή άρετή.

—'Εκτός απ' τ'ο σκοτάδι της άναστροφής νύχτας, ύπάρχει ένα σκοτάδι, άκόμα πού ζοφερό: τ'ο σκοτάδι της ανεφότευτης καρδιάς.

—'Η γυναίκες κλαίνε όταν θέλουν, όποις θέλουν κ' όσο θέλουν.

—'Η φιλοσοφία της καρδιάς είνε ο όκτος, ή ποιήσι της ο έρωτας και ή παραφροσύνη της τ'ο μίσος.

—'Η λύπη όταν μοιράζεται μικραίνει. 'Η χαρά όταν μοιράζεται μεγαλώνει.

—Τά δάκρυα στην έρωτική λύπη, είνε ό,τι και ή βροχή στην έρημο.

—'Αρημονοίμε συνήθως εκείνους πού ή δεν άγαπήσαμε πού ή δεν έμισήσαμε πού.

